

נר שמואל

לע"נ ר' שמואל ב"ר יצחק זצ"ל

לשבת קדש פרשת כי תבא תשע"ה

שו"ת סיכום הדף היומי

מייל: n101@okmail.co.il פקס: 03-5709307 ניתן לקבל כל יום לתיבת מייל או לפקס.

נזיר - י"ד

1. אמר הריני נזיר לאחר [בעוד] עשרים יום, והוסיף עוד נזירות: מעכשיו מאה יום. מה נסתפק רבא בדינו?
 א. ראשית הסתפק רבא בנזירות מועטת דהיינו שאומר הריני נזיר בעוד עשרים יום והוסיף הריני נזיר מעכשיו, האם השניה חלה מעכשיו ויפסיק בעוד עשרים יום.
 ב. את"ל שבנזירות מועטת כוונתו ודאי שיתחיל את השניה רק לאחר שיסיים את הראשונה כיון שלא ישאיר לעצמו נזירות רק 10 יום עדיין יש להסתפק באופן שהוסיף נזירות מרובה של מאה, האם כיון שיצטרך להתחיל את הראשונה בכל אופן בעוד 20 יום, לפיכך לא יתחיל בשניה, או שמא כיון שיהיה לו מספיק שיער בסיום הנזירות של המאה יום לפיכך לא איכפת לו שתיפסק לאחר 20 יום ואחרי שימנה את הנזירות הראשונה ימשיך להשלים את נזירות המאה.
 ג. את"ל שחל המאה מעכשיו ויפסיקנה, כיצד הדין אם אמר הריני נזיר לאחר כ' יום ומעכשיו נזיר עולם.
 ד. את"ל שחל הנזירות עולם מיד כיון שאינו חושש שיצטרך להפסיק, שהרי אם ירצה יכול להשאל על הנזירות שתחול בעוד 20 יום. עדין יש להסתפק באמר הריני נזיר שמשון לאחר עשרים יום ומעכשיו נזיר סתם, האם בזה כיון שאי אפשר להשאל על נזירות שמשון, האם תחול קודם הנזירות סתם ואח"כ יפסיקנה, או שאינה חלה.
 ה. ספק אחר - אמר 'כמשה בשבעה באדר' האם כוונתו לקבלת נזירות שהרי זה יום פטירתו ומסתמא רבו נזירים בישראל מחמת צער, או שאין זה קבלת נזירות וכוונתו לשמחה כביום זה שנולד בו משה. ופשטו רק את השאלה המקורית - מבריינתא מפורשת: הריני נזיר לאחר עשרים יום ומעכשיו מאה יום - מונה עשרים ואח"כ מונה שלשים, ואח"כ מונה שמונים כדי להשלים נזירות ראשונה.
2. שנינו לגבי האומר 'הריני נזיר כשהיה לי בן ונזיר' שמפסיק את נזירותו כשנולד לו בן ומשלימה כשמסיים את הנזירות על בנו כיצד הדין אם נטמא בימי הנזירות על בנו נטמא, האם סותר גם את הימים שמלא לנזירות שלו?
 א. לרבי יוחנן - סותר, כיון שסבר ש'חדא נזירות אריכתא היא' שהרי אינו מגלח עד שיסיים את שתי הנזירות.
 ב. לריש לקיש - אינו סותר, כיון שסבר כל נזירות אינה שייכת לחברתה.
 מחלוקת דומה - נטמא בימי צרעתו - ימי הצרעת ודאי אינם עולים לנזירותו והנידון האם סותר את הימים שהספיק למנות קודם הצרעת, לר' יוחנן - סותר כיון שעומד עדין בנזירותו, לריש לקיש - אינו סותר שמכך שימי הצרעת לא עולים לנזירותו מוכח שצרעת לחוד ונזירות לחוד.
3. מה הטעם שהוצרכו להשמיענו מחלוקתם בשני העניינים?
 א. מ'נטמא' לבד הו"א שרק שם לר' יוחנן סותר כיון ששתיהם נזירות. ב. מצרעת לבד הו"א שרק שם סובר ר"ל שאינו סותר כיון שאינה מהנזירות.
4. קיבל על עצמו נזירות שלושים וגילוחו ליסטים צריך למנות מחדש כדי שיהיה לו מספיק שיער לגילוח. כיצד הדין אם נטמא בימים אלו?
 א. רב אמר: אינו סותר, אפי' לר' יוחנן שאמר סותר, דווקא שם כיון שעוד לא השלים נזירותו אבל בגידול כבר השלים נזירותו.
 ב. שמואל אמר: סותר, אפי' לריש לקיש שאמר אין סותר, דווקא שם שמדובר בשתי נזירות, אבל כאן הכל נזירות אחת.
 הוסיף רב חסדא - רב ושמואל מודים שאם נטמא לאחר זריקת הדם קודם גילוח - אין לו תקנה.
 דהיינו - אליבא דרבנן הסוברים תגלחת לא מעכבת אין לו תקנה למצוות גילוח ומותר בין וטומאה מיד.
 [אבל לרבי אליעזר הסובר: תגלחת מעכבת, זה נחשב 'תוך מלאה' ויטור]
5. ר' יוסי ברבי חנינא: נזיר שכלו לו ימיו ועוד לא הביא קורבנותיו - לוקה על הטומאה, ואינו לוקה על התגלחת ולא על היין. מה הטעם?
 על טומאה לוקה - דכתיב: 'כל ימי הזירו לה', לרבות ימים שלאחר מלאה כימים שלפני מלאה, והקשו - שא"כ גם על תגלחת יתחייב משום הפסוק 'כל ימי נזרו תער לא יעבור על ראשו', וכן 'כל ימי נזרו מכל אשר יעשה מגפן היין' ותירצו - שונה איסור טומאה שנאמר בו 'וטמא ראש נזרו' מי שנזרו תלוי לו בראשו. ומ"מ נשארו בתיובתא מבריינתא מפורשת שלוקה גם על יין ועל גילוח.